

Tal dia com avui fa...

1 any

Finançament clau

Els experts coincideixen que la principal font d'irregularitats en el sistema de finançament dels partits es troba en el sistema de recaptació de diners.

10 anys

Nous socis

La mesa del Congrés apunta a CiU i el PNB com a socis del PSOE. Els socialistes prefiguren acords cedint una vicepresidència a CiU.

20 anys

Pugna permanent

La caiguda del comando Araba enfronta els governs basc i central. Oreja i Atutxa reobren la polèmica sobre el futur de la Guàrdia Civil a Euskadi.

Full de ruta

Miquel Riera

De víctimes a culpables

Els veïns de Girona a qui la policia va colpejar amb ganades durant el referèndum de l'1-O, quan van al jutjat com a víctimes a ratificar la seva declaració prèvia, en surten gairebé com a culpables després de suportar un dur interrogatori de la fiscalia. "Vostè no sabia que el referèndum era il·legal?", "Va oferir resistència a la policia?" I així durant una bona estona. Tot plegat amb la clara intenció de demostrar que la brutalitat de l'actuació dels agents –blasmada per mig món i enregistrada en desenes de vídeos– estava plenament justificada; de fer veure que a Girona, com a la resta de poblacions que van rebre la repressió policial, els veritables culpables que aquesta es produís van ser els veïns que defensaven pacíficament el seu dret a votar, i no pas uns guàrdies civils i policies que, no només van actuar de

Hi ha una clara voluntat de tergiversar l'1-O, de fer veure que els culpables de la violència van ser els votants

manera desproporcionada, sinó que, en molts casos –i ho ratifiquen molts testimonis–, ho van fer amb ràbia, molta ràbia. Tota la que es pot tenir després d'un mes tancat en un vaixell i rebent missatges de com de dolents poden arribar a ser els catalans. "Que nos dejen actuar!", recordeu?

En tot cas, és evident que hi ha una voluntat expressa de canviar el relat del que va passar l'1-O i de mostrar com a culpables els ciutadans i com a víctimes la policia. Així ha succeït, per exemple, a Fonollosa (Bages) on l'alcalde, Eloi Hernández, acusat de desobediència per la Guàrdia Civil, denuncia aquesta voluntat de "crear una realitat paral·lela d'allò que va passar al poble". "Volien fer creure que la gent va actuar amb alguna mena de violència contra el cos policíac. I així volen justificar la seva actuació completament desproporcionada", va assegurar just la vigília que el tinent coronel de la Guàrdia Civil confirmés aquests temors al jutjat on, fins i tot, es va atrevir a dir que l'actuació policial a Fonollosa havia estat "exquisida". Quina barra! La mateixa que tenen uns quants agents de la Guàrdia Civil que van colpejar fortament la gent de Sant Carles de la Ràpita. "Ho vam fer per protegir-nos", han declarat al jutjat. Quanta mentida i manipulació. No tenen vergonya ni la coneixen.

Tribuna

Santiago Vilanova. Periodista

Escriptors de la terra

Aquest mes voldria parlar-vos dels darrers llibres de dos amics i prolífics lletraferits amb qui compartim dècades de compromís periodístic sobirania, difícil de mantenir i poc reconegut. Es tracta de Xavier Garcia i Pujades, cofundador del partit ecologista Alternativa Verda, i de Lluís Busquets i Grabulosa, cofundador de l'Ecofòrum de la Garrotxa i biògraf de Lluís Maria Xirinacs del qual va ser fidel col·laborador. En Garcia (Vilanova i la Geltrú, 1950) acaba de publicar *El Sud de nou revisitat* (Cossetània Edicions), II Premi Serret Terra de Cruïlla. Es tracta d'una crònica renovada de la seva constant fidelitat als homenots i paisatges de les terres de l'Ebre, de les quals ha esdevingut inevitable referent literari. El seu estil i les seves maneres de dibuixar el territori segueixen la tradició de l'obra dels seus admirats Josep Pla, Sebastià Juan Arbó i Artur Bladé. En Busquets (Olot, 1947), exprofessor de literatura, ha publicat recentment una nova novel·la: *Llums de Sincrotró. La guerra (in)civil des dels ulls d'un batxiller d'avui* (Balasch Editor); un llibre magníficament il·lustrat per Jordi Junyent, col·laborador plàstic de Joan Brossa. És la història d'una

nissaga, els Serrat, que comença en la Guerra Civil i que acaba en el "gegantisme tecnològic" que simbolitza el sincrotró Alba de Cerdanyola, on treballa Aurelián, professor de física de partícules. La trama narrativa, molt ben documentada, circula per indrets i carrers emblemàtics de la seva ciutat nadiua. Com en Garcia, que coneix cada racó de la terra ebrenca, en Busquets ha trepitjat tots els més singulars paratges de la Garrotxa. Els seus referents literaris són els nostres Prudenci Bertrana, Mercè Rodoreda, Pere Calders i Jaume Cabré. La seva línia assagística ha estat el tema bíblic: set llibres publicats del 2006 (*Última notícia de Jesús de Natzarè*) al 2017 (*Déu, el mal i el meu càncer*). Amb ells he viscut les experiències autogestionàries del *Diario de Barcelona*, i de la revista *Userda* (1977-2006), impulsada pel Col·lectiu de Periodistes Ecologistes, dirigida en la seva segona època pel també amic i periodista Xavier Borràs. Aquells combats en defensa de la llibertat d'expressió van enfortir la nostra mútua complicitat amb un periodisme arrelat als problemes polítics, socials i ecològics. Celebro la seva constància i la seva vocació que estimula també la meua. Les nos-

tres literatures dialoguen i, amb estils diferents, es retroben periòdicament sobre qüestions actuals que ens preocupen. Compartim anhels i utopies. Somniem una Catalunya lliure de pressions espúries, com ara les derivades de la repressió actual de l'Estat espanyol sobre el procés. I tots quatre –hi afegeixo Borràs, col·laborador també en aquella etapa del *Brusi* (1983/84), autor de *Manduca atòmica*, *Joan Oliver tal com raja* i actual director d'*Ecodiari*– enyorem els consells ètics que ens donava Pere Quart en el *Finestral* del diari. "Podem anomenar democràtic un règim governat per hereus directes de la dictadura, mitjançant els vots en gran part analfabets o semianalfabets –i no pas per culpa d'ells– de l'Espanya encara sotmesa per ignorància als més variats i anacrònics caciquismes?", es preguntava el poeta el 1981 quan va escriure el pròleg de *L'economisme*. Quanta raó tenia! Garcia, Busquets i Borràs, escriptors arrelats a la terra-pàtria, no són el que se'n diu *personalitats mediàtiques* però el seu laboriós treball periodístic i literari, cadascun amb el seu nivell i especialitat, serà d'obligat estudi per la llibertat intel·lectual que respira.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

No sacrificuem Lluís Salvadó

■ El masclisme és una actitud totalment reprovable de superioritat i menyspreu vers la dona que tots hem de combatre. És com la lluita contra el racisme i com la que cal mantenir encara contra l'esclavatge i el colonialisme, malauradament no totalment superats. Però no és fàcil eliminar de les nostres conductes tot vestigi de masclisme. En aquest procés, que mai no es pot donar per acabat, apareixen a vegades comportaments contradictoris i incoherents. Ens ha passat a tots i ens pot passar encara, i més en l'espai privat d'una conversa informal. No ho defenso en absolut ni és per estar-ne orgullosos. El conegut comentari d'en Lluís Salvadó és una broma de mal gust que mostra fins a quin punt no tenim del tot clar que un gest com aquest és significatiu. Per això cal criticar-lo i reclamar-ne una disculpa i una rectificació. Això no seria sufi-

cient si es tractés d'un acte dirigit personalment contra algú, però no és el cas, i no podem desqualificar una persona per aquest sol fet aïllat. Una sanció més forta no em sembla raonable. Potser seria oportú tenir present aquella reflexió d'en Raimon Panikkar, home savi, que l'Antoni Bassas ens recordava en una entrevista recent: "Pitjor que ser esclaus dels nostres vicis és ser esclau de les nostres virtuts." I, francament, en aquest cas tampoc em sembla lògic donar una satisfacció a aquells que espion i filtren una conversa privada sense cap mena d'escrúpols ni de respecte per la intimitat. A ells els importen un rave el masclisme i els drets dels altres. El seu únic objectiu és atacar l'independentisme i fer fora del seu important càrrec un professional molt ben preparat que hi està compromès. No els posem les coses tan fàcils!

JAUME GARCIA RUIZ
Manresa (Bages)

La Barcelona que volem

■ Barcelona ha perdut part del seu encant i la gent que tenim certa edat patim els excessos delirants de la senyora Colau. No tenim edat per anar en bicicleta i caminar avui per la ciutat és un perill per al vianant. Gent badant amb el mòbil, bicicletes per la voravia i contra direcció, patinets, etc., i per a més inri carrils bici sense bicicletes i grans embussos per haver reduït els dels automòbils. Abans d'implantar el carril bici, per exemple el carrer de Ganduxer a les hores punta era un calvari, ara és més que un calvari, és un Gòlgota, la guerra del més fort, a veure qui barrant el pas passa primer. A l'avinguda Pau Casals, l'embús sigui l'hora que sigui és una realitat i arribar a la plaça Francesc Macià, un patiment. El transport públic ha millorat però no cobreix tots

els àmbits de la ciutat. Caminar és un bon esport però amb les xacres de l'edat per Barcelona és un veritable desfici i un perill a cada pas que fem. Els que tenim cotxe l'agafem no per gust, sinó perquè ens és una necessitat malgrat el problema cada dia més agreujat de l'aparcarment. Ara per acabar-ho d'adobar el gran projecte Colau, la unió dels tramvies per la Diagonal quan tots sabem que més que una solució a la desconnexió serà un problema afegit als que ja tenim. Embussos a dojo que dificultaran el trànsit rodant sigui públic o privat. La simulació feta pel RACC és una realitat que no podem obviar, al seu pas els tramvies aturaran la circulació dels carrers que creuen la Diagonal i si hi sumem els obligats canvis de sentit d'aquestes vies, el caos estarà ben servit.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)